

[Kristen Østergaard.]

form, hvis den blev gennemført, ville bidrage til at undergrave troværdigheden af det danske bidrag til NATO-forsvaret.

Med den beskæring af forsvaret, som lovforslaget er udtryk for, forundrer det mig, at ministeren stadig væk mener, at Danmark kan afgive kontingenter til FN's fredsbevarende arbejde. Jeg er enig med ministeren i, at det er et betydningsfuldt arbejde, men skal dansk forsvar reduceres efter den skala, der er foreslået, bliver vi nok nødt til at sætte et spørgsmålstegn ved FN-styrkerne og de udgifter, der er forbundet dermed.

Må jeg i den forbindelse spørge helt konkret: skal FN-styrkerne under den nye ordning være hvervede soldater ud over de 7.000 mand, eller kan værnepligtige med de 6 måneders uddannelse også indgå i FN-styrkerne?

Angående paragrafferne vedrørende søværnet og flyvevåbnet vil jeg bemærke, at ændringerne jo er lette at overskue, idet antalsangivelser for skibe og fly simpelt hen tages ud af loven. Det er ændringer, der giver en fleksibel ordning, det må jeg virkelig give forsvarsministeren ret i, men det er jo nok sådan, at den bevægelighed, der bliver tale om, i praksis kun har mulighed for at gå i nedadgående retning.

Også forslaget om beskæring af søværnet og flyvevåbnet har været til vurdering hos vore militære myndigheder, som har taget afstand fra tanken om, at søværnet som foreslået af socialdemokratiet skulle kunne nøjes med små torpedobåde eller andre småfartøjer. Ligeledes er der givet udtryk for, at et luftforsvar som det danske, som nok er lille, trods alt har mange og varierende opgaver; som man ikke uden videre kan løse med en standardiseret flytype som f. eks. Draken.

Sammenfattende går lovforslaget altså ud på en kraftig nedskæring af det danske forsvar og dermed også en formindskelse af det danske bidrag til NATO-samarbejdet, som Danmark af mange grunde er særlig interesseret i.

Forsvarsministeren fremhæver, at lovforslaget bygger på Danmarks medlemskab af NATO, at dansk forsvar derfor skal betragtes som en del af en større helhed, og at udgangspunktet for forslaget er NATO-

strategien, udtrykt i den såkaldte fleksible imødegåelse, der tilsigter at bevare en høj atomtærskel i Europa.

Jeg er enig med ministeren i disse betragtninger, men i lovforslaget finder jeg ingen harmoni mellem disse rigtige betragtninger og forslagets praktiske virkninger, der jo nærmest fornægter NATO-samarbejdet i praksis med den reduktion, der er tale om. Faktum er jo, at den socialdemokratiske nytænkning og trusselsfilosofi fra oppositionstiden, der ligger til grund også for dette forslag, er meget forenklet. For det første fordi det bygger på forkerte forudsætninger og er fejlberegnet, for det andet fordi NATO-strategien specielt med henblik på atomtærsklen er misfortolket af socialdemokratiet. Det er i korthed den vurdering, som NATO gav udtryk for i fjor, da man fik det socialdemokratiske forslag til vurdering.

Som oppositionsparti kan man til nød fremsætte et forslag, der ser bort fra slige kendsgerninger, men det går ikke for en ansvarlig regering. Regeringen drager med disse bidragsformindskelser ikke konsekvensen af, at dansk forsvar er en del af en større helhed, som forsvarsministeren nævner, snarere tværtimod.

Vi vil med nysgerrighed se hen til NATOs vurdering af det foreliggende forslag med den beskudne ændring, men den må vi jo nok vente på et stykke tid, og vi kan vel se hen til, at den ikke vil være ret meget forskellig fra den vurdering, som forelå af forslaget i fjor. Forslaget er altså ikke udtryk for, at dansk forsvar er en del af NATO-helheden, men snarere udtryk for, at Danmark ensidigt vil gøre, som det passer os, uden hensyntagen til konsekvenserne for vore alliancepartnere.

Forsvarsministeren har i fremsættelsestalen understreget regeringens forhandlingsvilje med henblik på igen at opnå enighed om forsvaret mellem de fire gamle partier. Til denne opfordring vil jeg gerne bemærke, at det er venstre også interesseret i, men jeg vil samtidig bemærke, at forligssituationen er noget belastet, fordi socialdemokratiet nægtede at deltage i forsvarslovgivningen i 1969. Og siden har socialdemokratiet jo været meget enekørende, når det drejer sig om dansk forsvarspolitik.

Denne holdning fra oppositionstiden, som jeg stadig mener at spore i forslaget, er efter